

Sygn. akt II CSK 53/20

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa T. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta P.
oraz Państwowemu Powiatowemu Inspektorowi Sanitarnemu w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 listopada 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 12 lipca 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 2700 (dwa tysiące
siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda T. S. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 12 lipca 2019 r., Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na podstawie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, Nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, Nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżącego tak rozumiana oczywista zasadność skargi wynika z braku prawidłowego określenia granic szkody podlegającej naprawieniu przez Skarb Państwa - w szczególności zaś, z braku stwierdzenia związku przyczynowego między decyzją Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w P. i stratą wynikającą z braku możliwości sprzedaży towaru po dniu uchylecia rygoru natychmiastowej wykonalności wydanej decyzji. Kwestie te były już jednak przedmiotem pogłębionej analizy przez Sądy pierwszej i drugiej instancji, które zgodnie przyjęły, że roszczenie powoda o naprawienie szkody jest uzasadnione wyłącznie w odniesieniu do części nabytego przez niego towaru.

Argumentacja zawarta w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powtarza jedynie twierdzenia, które już wcześniej były podnoszone przez powoda w postępowaniu pierwszo- i drugoinstancyjnym. Na tym tle nie można stwierdzić, by doszło do spełnienia przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie pozwala stwierdzić, by w zakresie wskazywanym przez skarżącego zaskarżone orzeczenie było dotknięte oczywistą i rażącą wadą, możliwą do stwierdzenia bez konieczności prowadzenia bardziej pogłębionej analizy - a zatem, by mogło dojść do spełnienia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. w opisanym wyżej rozumieniu.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

jw